

prøvet ved retten med mulighed for at forsvare sig.

I betragtning af, at retstilstanden således i disse sager er fuldkommen uændret i forhold til den såkaldte mexikaner-sag i 1976, som mere end noget andet gav anledning til fremmedlovudvalgets nedsættelse, forekommer det ganske utroligt, at de partier, som gennem alle årene siden da har brugt den sag til at illustrere en helt uacceptabel brist i retssikkerheden for udlændinge, ikke vil ændre forholdene på netop dette punkt.

Forslagsstillerne må således gå ud fra, at der fra disse partiers side er tale om, at man ganske enkelt har overset, at det vil være konsekvensen, medmindre man som ved dette ændringsforslag lader domstolsafgørelsen omfatte alle udvisninger efter § 22, inkl. § 22, nr. 1.

Det andet punkt er spørgsmålet om tidspunktet for domstolsafgørelsen i forhold til domfældelsen og løsladelsen.

Det har været meget omdiskuteret, hvorvidt afgørelser om udvisning efter afsoning af en straffedom bør træffes i direkte forlængelse af selve straffesagen eller først, når afsoningen er ved at være tilendebragt. Begge standpunkter har været fremført under påberøbelse af, at de var i udlændingens interesse.

Venstresocialisterne har i deres egne forslag om indvandreres retsstilling fremført, at beslutningen først burde træffes inden løsladelsen, dels fordi det vil være mindre betryggende, at beslutningen træffes på et tidspunkt, hvor den pågældende sag måske giver anledning til en meget følelsesladet interesse i offentligheden, men også fordi der principielt er tale om et andet menneske på løsladelses- end på domfældelsestidspunktet. Det er venstresocialisternes bestemte indtryk fra de mange møder om den nye udlændingelov, at indvandlerne langt overvejende deler denne opfattelse.

Venstresocialisterne kan imidlertid ikke se bort fra det argument, at det kan være unødigt belastende at vente måske flere år på en afgørelse af udvisningsspørgsmålet, således som tilhængerne af afgørelse i forbindelse med selve straffesagen har anført. At de så samtidig vil åbne mulighed for en nyvurdering af spørgsmålet efter afsoning, således at der alligevel består usikkerhed til det sidste, gør ikke sagen enklere.

Den eneste rimelige løsning synes at være, at det overlades til den domfældte at vælge, hvornår udvisningsspørgsmålet skal afgøres.

Desuden foreslås det, at der skabes sikkerhed for, at udvisningsspørgsmålet afgøres efter særskilt procedure. Her er tale om en afgørelse, som ofte er af langt mere indgribende betydning for den domfældte og for pårørende end selve straffedommen, hvorfor det vil være helt uacceptabelt, hvis den træffes nærmest rutinemæssigt som en følge af strafudmålingen.

Derfor er det også foreslået, at retten skal indhente udtalelse fra det bredere sammensatte råd, som i forvejen afgiver indstilling i de udvisningssager, som ikke umiddelbart forelægges domstolene til afgørelse, jfr. ændringsforslaget til § 45.

I de tilfælde, hvor den domfældte foretrækker, at udvisningsspørgsmålet først skal afgøres efter afsoning, forekommer det selvfølgelig, at retten skal indhente udtalelse fra den anstalt, som har kendskab til udlændingen, og som i forvejen har foretaget løbende vurderinger i forbindelse med spørgsmål om udgang, orlov og prøveløsladelse.

Til nr. 8

Efter § 48, stk. 2, i justitsministerens lovforslag vil udlændinge, som opnår tiltalefrafald, være ringere stillet end domfældte i henseende til udvisning, både fordi udvisningsbetingelserne i §§ 22-24 ikke er gældende i disse tilfælde, og fordi de ikke har ret til domstolsprøvelse af udvisningsbeslutningen, som i disse tilfælde fremstår som et vilkår for tiltalefrafaldet.

Da det som bekendt ikke er muligt for den enkelte at afslå tiltalefrafaldet og at kræve sagen prøvet (jfr. Arne Herløv Petersen-sagen), bliver resultatet, at sådanne personer er fuldkommen retsløse.

Det må formodes at være en lapsus, hvorfor der som et minimum må indsættes ret til domstolsprøvelse af udvisningsvilkåret.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Torben Lund (S):